

tigt. Men det må ikke være sådan, at vi venter på, at de kommer med et resultat. Der er jo da også den risiko, at de ikke kan blive enige om det, så må man altså gøre noget på et tidspunkt, og det kan jeg så forstå måske også er regeringens hensigt.

Med hensyn til antallet af arbejdsskader, ulykker og nedslidninger er tallet jo stadig væk alt, alt for stort. Det er sandsynligvis også rigtigt, at det ikke er faldet, men man må så konstatere, at ulykker og nedslidning har en anden karakter, for vores smertetærskel er selvfølgelig faldet; det er jo en anden karakter, ulykker og nedslidning har nu om dage, og sådan skal det også være.

Vores smertetærskel skal selvfølgelig falde i et moderne og rigt samfund, hvor vi har nogle helt andre muligheder for at beskytte arbejdstageren; der skal vi selvfølgelig stille andre krav til arbejdsmiljøet, end man skulle for 50 og 100 år siden, det er klart.

Derfor er det måske svært overhovedet at få tallet ned, selv om vi ikke skal acceptere det, fordi der altså opstår nye eksempler på fejl og nedslidning, som vi ikke var opmærksomme på tidligere ting, som vi bare accepterede som et livsvilkår tidligere, men som det måske ikke er nødvendigt at acceptere. Derfor kan vi ikke se på statistikker alene, men må gå ind og stille krav.

Så er jeg glad for EU i den her sammenhæng, hvor EU siger, at vi stadig væk skal lave arbejdspladsvurderinger. Vi har sagt så tit, at det var så ukompliceret, at det kunne stå på bagsiden af et kaffefilter, men det var måske i virkeligheden en fejl, for så skulle man jo egentlig selv tage stilling til, hvad der skulle skrives, og det er måske ikke det mest nyttige.

Det er måske egentlig mest nyttigt at lave den her blanket, som man skal udfylde, så er det måske lettere at finde ud af, for det er det, det hele tiden drejer sig om over for virksomhederne: Lav det let for dem, hjælp dem til at gøre det, i stedet for at det er sådan noget med at komme og slå dem oven i hovedet, når de ikke har fået det gjort, for så er det, man lægger arbejdsmiljøindsatsen for had.

Med hensyn til sikkerhedsorganisation er jeg ked af, at man ikke stadig væk kræver ned til fem personer, for jeg mener altså, at regeringen har en urealistisk, romantisk forestilling om, hvordan det er på små arbejdspladser. Det er ikke altid så ideelt, som det lyder til. Det er måske dér, man har mindst tid til at tænke sig om,

som jeg også tidligere beskrev, og gør for lidt ved det.

Kl. 16.30

Derimod var jeg ikke glad for den tidligere regerings planer om, at BST skulle være obligatorisk på alle arbejdspladser. Det var simpelt hen for meget efter min mening.

Med hensyn til de to forslag til vedtagelse kan jeg ikke støtte regeringens, og det er måske i virkeligheden mest på grund af det, der ikke står i den. Den dækker altså over en mindre indsats, det kan jeg ikke se bort fra. Alene den mindre indsats, som ligger i, at man vil reducere antallet af arbejdsmiljøcentre til fire eller fem, eller hvor mange der nu er snak om, kan ikke undgå at give et mere stormasket net, altså en mindre sikkerhed for, at der bliver gjort en indsats, og en indsats, der skal sættes i værk længere væk fra. Og så er der den sidste formulering i regeringspartierne og Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse, hvor der står, at yderligere initiativer derfor afventer parternes indstilling, den er jeg ikke enig i. Så jeg kan ikke støtte det forslag.

Jeg vil heller ikke kunne støtte den tidligere regerings og dens støttepartiers forslag på grund af det der med at sikre BST-dækning på hele arbejdsmarkedet. Det er også på grund af det med at forbedre sikkerhedsrepræsentanternes viden og handlemuligheder. Det er jo selvfølgelig pr. definition godt, men når jeg vil have sikkerhedsorganisationerne ned til bare fem, kan det altså ikke hjælpe, at de skal på lange kurser osv. Man skal altså stille mindre krav til dem, men hjælpe dem til at gøre det på en fornuftig måde.

Derfor kan jeg ikke støtte nogen af de vedtagelsesforslag her.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg synes ligesom hr. Ole M. Nielsen, at vi på mange måder har haft en god debat om et vigtigt område. Det er klart, at der er skillelinjer i synet på de løsningsmuligheder, vi har til rådighed og kan benytte os af. Men grundlæggende er det jo vigtigt, at vi debatterer de her emner hele tiden.

Noget af debatten har beskæftiget sig med saglige spørgsmål, noget af debatten har været af en mere polemisk karakter, men den har jo trods alt vist, at der er nogle forskelle mellem regeringen og oppositionen.

Ordføreren for forespørgerne, hr. Carsten Hansen, synes jeg derimod serverede en tale af